

BOYUN EĞME

HAFTALIK SIYASİ GAZETE ■ 28 ARALIK 2018 CUMA ■ 1 TL

TKP: 'Asgari ücret; azami mücadele'

2019 yılı için asgari ücret açıklandı. Brüt asgari ücret 2029,5 liradan 2558 liraya çıktı. Bu miktar çocuksuz bekar bir işçi için 2020 lira net ücrete denk düşüyor. Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi yaptığı açıklamada '2019 yılı için belirlenen asgari ücret işçi sınıfının 2019 yılı hedefini tersinden belirlemiştir. 2019'da tek çıkış yolumuz vardır: Azami mücadele!' diyerek hedefini ortaya koydu. • Sf3

Örgütlü halk yenilmez

KORKMUYORUZ

KORKUTMAK İSTİYORLAR. ÇÜNKÜ KORKUYORLAR

Boyun eğdirdiklerinin, yalnızlaştırdıklarının, zorbalıkla hakkını yediklerinin kafasını kaldırmamasından, hakkını aramasından ve en çok da birleşip örgütlenmesinden korkuyorlar.

Gerici iktidarın polisiyle, askeriyle yaptıklarını, herhangi bir fabrika sahibi de kendi ölçeğinde, kendi araçlarıyla yapıyor.

Korkan yalnızlaşır.

Teker teker korkutup parçalamak, yalnızlaştırmak istiyorlar.

Milyonlarca insanı karakola çekemezler, milyonlarca insanı tutuklayamazlar ama "dün Ahmet'e geldiler, bugün Mehmet'e. Yarın da sıra bende mi acaba?" diyerek kendi sırasını bekleyen milyonlarca yalnız insan yaratırlarsa zaten buna gerek de kalmaz.

İktidarın ve düzenin korku yayma politikası toplumu örgütsüz ve hareketsiz kılmaya dönüktür.

Üstelik mantığı tersine çevirebiliriz: Örgütlü ve uyanık olanları korkutmak mümkün değildir.

Türkiye Komünist Partisi diyor ki, zorbalıkla baş etmenin yolu kaçmak ve zorbalığın kurbanlarını yalnız bırakmak değildir. Zorbalıkla örgütlenerek ve tek bir insanı bile zorbalık karşısında yalnız bırakmayarak baş edilir.

ASLA YALNIZ YÜRÜMEYECEĞİZ

Onurlu insanlar sadece iki şeyden korkarlar: Onurlarını kaybetmekten ve yalnız kalmaktan. Bu yüzden despotlar en çok bu iki şey üzerinde oynar. Hukuksuz despotluk zamanlarında insanlar sabahın beşinde yataklarından kaldırılır, pijamalarıyla kapıyı açmaları, sonra apar topar, komşuların gözü önünde bir polis arabasına bindirilmeleri tercih edilir. Beklemeyenler için onur kırıcıdır. Konu komşunun meraklı bakışları, polislerin aşağılayıcı tavırları, beklenmedik bir saldırı karşısında düşülen şaşkınlık...

Despotlar asıl işkenceyi böyle yapar.

Kalabalıklara düşmandır despotlar. 15 milyon insanı bir şehre doldururken hiç korkmazlar: Kaldırımlarda, yollarda hepsi yalnız yürüyen 15 milyon insana sadece güdülecek kaz sürüsü olarak bakarlardı.

Bir araya gelip sesini birleştirenlere bu yüzden düşmandırlar. Despotlara kafa tutmak iyidir. Tiranlara boyun eğmemek güzeldir. Ve bunu yalnız yapmamak, tek başına kalmamak ve kimseyi tek başına bırakmamak...

Asıl başarımız gereken budur.

DÜZEN MUHALEFETİNİN SORUNU ERDOĞAN'DAN KORKMASI DEĞİL

"Neden korkuyor Kılıçdaroğlu? Neden korkuyor Muharrem İnce?"

Bu soruyu çok soran oldu. Erdoğan'ın tehditleri, yandaş yargının açtığı davalar, "FETÖ'cü müsünüz yoksa?" sataşmaları, muhalefeti korkutuyor mu yoksa? Bu düşünülüyor.

Düzen muhalefetine tek bir korkusu var: Sermayeye, patronlara, düzene ters düşmek.

O yüzden en kabadayı hallerinde, en cüretkar çıkışlarında bile düzeni koruyup kolluyorlar.

Diktatör dedikleri adamı "sayın Cumhurbaşkanı" ilan edebilmeleri, "Yenikapı ruhu" icatları, "başkomutanın arkasındayız, milli mesele olunca" saçmalamaları bundan.

Onun için korkusuz halkın örgütlenmesi ve düzen muhalefetine başından atması lazım.

YAŞAMIN HER ALANINDA ÖRGÜTLENME

Örgütlenmek sadece gücünü birleştirmeye yaramaz. Örgütlenmek akıl birliği sağlar, örgütlenmek olanaklarını, yeteneklerini, deneyimini birleştirmektir.

Sendika ama sınıf sendikası, sadece çok sayıda işçinin patronun karşısına tek yumruk olup çıkmasını sağlamaz. Yılların mücadele birikimiyle, hukuk bilgisiyle, örgütlenme bilgisiyle gittiği her fabrikaya ışık tutar.

Dertleriyle kendi başına baş etmeye çalışan insanların bir araya gelmesi sadece gücü büyütmez.

Birinin aklına gelmeyen, bir başkasının aklına gelir. Birinin bilmediğini bir başkası bilir.

Türkiye Komünist Partisi, bu yüzden yaşamın her alanında örgütlenme diyor.

Ve örgütlü mücadelenin asıl güç kaynağının tarihsel haklılık olduğunu, asıl önemli bilginin devrimin bilgisi olduğunu, şu ya da bu sorunları için bir araya gelmiş insanların arasındaki asıl kopmaz bağın ortak gelecek bilinci olduğunu söylüyor.

Yaşamın her alanında örgütlenme. Mutlaka partiyle örgütlenme.

KORKTUĞU İÇİN KAÇMAZ

Tavşan kaçtığı için korkar

Kendini korumak, hayatta kalmak için korkmayı öğrenmek gerekir. Canlılar için korku evrimsel süreçte edinilen/avantaj sağlayan bir "yararlı yetenektir." Yine tüm canlılar için korku aynı zamanda tehlikeli bir alışkanlıktır. Bazı durumlarda ölümden kaçmaya yarayan korku, toplum hayatında bir akıl tutulması, bir toplu felç durumu yaratır. Aklimız bugün bize "korkma" diyor. Korkma ve örgütlen...

Güzel bir söz: Tavşan korktuğu için kaçmaz, kaçtığı için korkar. Komünist şairimiz Nâzım Hikmet büyük yapıtı "Memleketimden İnsan Manzaraları"nda Anadolu'da verilen bağımsızlık mücadelesinden kesitler sunduğu şiirsel anlatılardan birinde, Ali Onbaşı'ya söyletir bu sözü. Korkusuzluk edebiyatı değildir şairin yaptığı.

Korku, canlıların evriminde bilincin olduğu ilk andan itibaren var olan ve hayatta kalmayı sağlayan bir güdüye işaret eder. Kendini korumak için korkması gerekir canlıların. Korku, hayatta kalmayı sağlayan bir ilkel bilinç halidir aynı zamanda.

Fakat hayatta kalmayı sağlayan her şey gibi, korku da kontrolden çıkabilir. Korktuğu için kilitlenip kalan, felç olup avcıya yem olan çok olur. Korku aynı zamanda "düş-

manın" elinde bir silahtır. Avcılar sıklıkla korkularak avlar avını.

Hislerimiz bizi yanıltır ama aklimız hep hatırlatır: Korkunun ecele faydası yok.

AKLIMIZ BİZE 'KORKMA' DİYOR

Korkusuzluk, bir duygu durumu değil bir bilinç durumudur. Çok cesur olanlar, "canı tatlı olmayanlar" değil akli yerinde olanlar, olayları iyi kavrayanlar tam gereken yerde korkusuzca öne atılmayı bilir.

Bugün, devrimci aklimız bize düzenden ve onun yarattığı despotlardan korkmamayı öğütüyor. Çünkü düzen çatırıyor ve asıl korku salan despotlar çok korkuyor.

Bugün, devrimci aklimız bize cesareti yaymak için örgütlenmeyi büyütme gerektiğini söylüyor. Despotlar yalnız kalanları korkutuyor. Halkın örgütsüzlüğünün karşısına gerici örgütlenmeleriyle çıkıyorlar.

İŞÇİLERİN KORKMASINI İSTİYORLAR

"İşten atılırsam ne yaparım? Aç açık kalmamın ötesinde ödeyemediğim borçlarım, kredi taksitlerim ne olur? İcra memurları kapıya dayandığında konu komşuya rezil olurum." İşçi böyle düşünmeli ve korkmalı.

Çünkü işçilerin "Biz şalteri indirirsek, ne

üretim rekorların kalır, ne pazar payın, ne ciron. Bize boyun eğdirmeye, parçalamaya, korkuyla sindirmeye hiç çalışma, çünkü asıl gücün bizde olduğunu, birleşmiş ve örgütlü işçiden ölümüne korktuğunu biliyoruz" diyeceği günlerden korkuyorlar.

SANATÇILARIN KORKMASINI İSTİYORLAR

"Yapımcı rol vermez, belediye sahne vermez, kıyıda köşede bir sergi salonu bulsam çeteler rahat vermez, yandaş gazeteci yapıtlarını görmez. İyisi mi fazla sesimi çıkartmayayım. İktidar yalakalığı yapacak kadar gözümü karartmasam da iktidarın gözüne de fazla batmayayım." Oyuncular, müzisyenler, ressamlar böyle düşünmeli ve korkmalı.

Çünkü teslim alınmayan, boyun eğmeyen şairlerin, yazarların, oyuncuların, müzisyenlerin ezilen halkın sesi olduğunda nasıl bir güç yaratacaklarını biliyorlar. Askere, polise, savcıya güvenerek asıp kesmenin bir sınırı var. "Bak memleketin aydını, sanatçısı da teslim ediyor reisin hakkını, okudun mu Sabah'taki röportajı"

diyebilmek onları bir nebze olsun rahatlatıyor. Korkmayan sanatçıların, yalnız kalmayacağını, bu anlaşıldığında da kimsenin korkmayacağını düşünüp korkuyorlar.

KADINLARIN KORKMASINI İSTİYORLAR

"İmamı, polisi, ustabaşısı, muhtarı, bakkalı hepsi bana düşman. Kafamı çıkarsam kınayan gözler, adımımı atsam küfürler. Dayak yesem karakolda dayağı atanı değil beni kınayıp konuyu kapatmaya çalışırlar." Kadınlar böyle demeli ve boyun eğmeli.

Çünkü ülkenin bir yarısının ayağa kalkma-

sından, işçi direnişlerinin kadınlarla güçlenmesinden, yarı ücretle çalıştırılan kadın işçilerin haklarını aramalarından, annelerin çocuklarına "aman yavrım sen karışma" demeyi bırakıp, "boyun eğme, yanındayım" demesinden, düzenin karanlığından çıkmak için kadın erkek bir olup başını kaldırmamasından korkuyorlar.

İŞÇİLERİN DAYANIŞMA AĞI:

PATRONLARIN ENSESİNDEYİZ

Türkiye Komünist Partisi'nin çağrısıyla örgütlenmeye başlayan bir haberleşme, dayanışma ve mücadele ağı: Patronların Ensesindeyiz. Hakkı yenen işçinin hakkını aradığı, baskıya uğrayan çalışanın hukukunu savunduğu, kölelik koşullarında çalışanın sesini duyurduğu bir platform. Çok kısa sürede çok büyük bir mesafe kat etti Patronların Ensesindeyiz.

Bunun da birkaç nedeni var.

Birincisi, herkes artık bir şeyin farkında: Korkunun ecele faydası yok. Korkup köşesine çekilmek bir işe yaramıyor. Bu yüzden daha çok işçi, daha çok yerde harekete ge-

çiyor. "Uzak dur böyle şeylerden" diyenlere kulak asmıyor, "komünistler seni kullanır" diyenlere gülüp geçiyor.

İkincisi, korkunun ilacı, baskının panzehri örgütlenme. Patronların Ensesindeyiz, kendisini bir "kamu hizmeti" olarak sunmuyor. "İşçi kardeş hakkını alamadın mı, gel avukatlarımız senin hakkını alsın" demiyor. Örgütlenmenin, örgütlü hareket etmenin yollarını gösteren, bunun sırrını sınıf kardeşleriyle paylaşan bir çalışma Patronların Ensesindeyiz Haberleşme, Dayanışma ve Mücadele Ağı. İşçiler korkmuyor, örgütleniyor ve kazanıyor.

ÖĞRENCİLERİN KORKMASINI İSTİYORLAR

"Ne ileri git asıl, ne geride kal basıl. Etilye sütüyle karışmadan okulumu bitirmem lazım. Ortaya atılır hedef olursam, canıma okurlar. Ondan sonra gelsin işsizlik, gelsin yoksulluk. Okulda badem bıyıklı çakma profesöre, durakta 'buraların Allah'ı benim' diyen sakallı İETT şoförüne, mahallede siyah BMW'li ocakçı abilere yalakalık yapar, öyle sıyrılırım. Bana kem gözle bakıp onursuzluğumu diline dolayanlara da 'ya sev ya terk et' der efelenirim." Gençler, üniversite öğrencileri, liseliler böyle demeli ve korkuyla otoritenin gölgesine sığınmalı. Çünkü milyonlarca gencin, zaman zaman yaptıkları

gibi sokağa fırlayıp isyan etmesinden korkuyorlar. Geleceksizliğe, işsizlikten ya da hizmet sektöründe kölelikle usaklık arası bir işten başka bir şey vaat etmeyen uydurma diplomalara, her gün, her saat uğradıkları aşağılamalara isyan etmesinden...

Bir kumar masasına oturmuşlar gençleri. Ve genç yaşında onursuz bir yaşamı kabul etmek bile bu kumar masasında kazanmaya yetmiyor. İşte gençlerin "yeter" deyip bu kumar masasını devirmelerinden, onurlu ve aydınlık bir gelecek istemelerinden korkuyorlar.

GERİCİ KARANLIĞA KARŞI AYDINLANMA HAREKETİ

Çocukları korkutuyorlar. On binlerce öğretmen atama beklerken "öğretmen" diye atayıp okullara yolladıkları eğitimci formasyonu olmayan imamlar, "ablalar" din derslerinde "annenizin başı açıksa cehennem gidecek" diye anlatıyor, 8 yaşında çocuklara alevli, irinli cehennem tasvirleri ile yükleniyorlar. "Bir hafta boyunca geceleri yalnız uyuyamadı çocuğum" diyen binlerce aile ile karşılaştık.

"Bir şey diyemiyoruz. Korkuyoruz. Din dersinden de alamıyoruz, ders zorunlu. Aldığı not da çocuğun geleceğini etkileyecek." Böyle diyor insanlar.

Şimdilerde bu tabloda önemli bir değişiklik var. Davalar açıldı, toplantılar yapıldı. Zorunlu din dersinden muafiyet için hukuk yolunu kullanmak gerektiği anlatıldı.

Davalar kazanıldı. Anayasa Mahkemesi'ne kadar çıkmış ve hâlâ hukuka uygun bir karar alınamamış davalar

da var. Fakat kazanılan davalar herkese umut veriyor.

Çünkü birlikte hareket etmek, örgütlenmek ve korkmamak hepimiz için aydınlık bir geleceğin yolunu gösteriyor. Asıl tehlikenin çocuklarımızı bu karanlığa teslim etmiş olduğunun bilincine varanlar aydınlık bir ülke için mücadelenin parçası haline geliyor.

SAMANALTI / Sait Munzur

PATRONLARIN ENSESİNDEYİZ

PE AĞI'NDAN YVES ROCHER'YE AÇIK MEKTUP

Gebze'de hukuksuz ve keyfi şekilde işten çıkarılan Flormar işçilerinin direnişi 226 gündür devam ederken Flormar'ın ana üreticisi Yves Rocher'nin geçtiğimiz günlerde şirketi protesto eden sosyal medya kullanıcılarına "Flormar markası ile ilgili talihsiz durum karşısında derin üzüntü" duyduklarını söyleyen ve "konuyu araştırıyoruz" diyen bir yanıt atması tepkilere yol açtı. Patronların Ensesindeyiz Dayanışma Ağı, konuyla ilgili olarak Flormar ana üreticisi Yves Rocher'ye hitaben açık bir mektup yayımladı. "Sayın patronlar ve patron temsilcileri" hitabıyla başlayan mektupta, "Direnen işçilerin bükemediğini elini öpüp haklarını vermemenizin zararını gördüğünüz çok açık. Oyalamayı bırakın" denildi.

<https://patronlarinensesindeyiz.org/2018/12/24/yves-rocher-turkiye-acik-mektup/>

PE ağı bu mektupta Yves Rocher'nin Flormar'daki durumuyla ilgili tutarsız açıklamalar yaptığını işaret ederek, bu durumun işçilerin lehine oluşan kamuoyu ile birlikte aslında firmayı oldukça zor durumda bıraktığını hatırlattı. Gebze OSB'deki

diğer patronların da firmaya "işçilerin hakkını vermemesi" için telkinde bulunduğu öne sürülen PE, Flormar'ın bölgede bir örnek oluşturmaması için bastırılan patronların skandalı yarattığını belirtti; "Kendinizi daha fazla rezil etmeyin" hitabıyla patronlardan aşağıdaki talepleri derhal karşılamasını istedi:

1. İşçilere gasp ettiğiniz haklarını, en başta işlerini verin.
2. Sendika düşmanı politikalarınızı terk edin.
3. İşyerinizde örgütlenmede önemli adımlar atmış olan Petrol-İş sendikası işçilerin temsilcisi olarak tanyın ve fabrikada örgütlenmenin önündeki yasadışı ve haksız uygulamalara son verin.

DENİZBANK KOMİTESİ'NDEN İŞTEN ÇIKARMA AÇIKLAMASI

DenizBank Emekçileri Komitesi'nin Patronların Ensesindeyiz ağına yaptığı ihbara göre geçtiğimiz hafta apar topar Marmara, Akdeniz, Karadeniz, Avrupa 1 ve 2 ile bağlı Krediler Bölge Müdürlükleri kapatıldı. DenizBank'ta son 1 ay içerisinde 600'ün üzerinde çalışan işten atıldı. Yönetimin ve yeni ortağın sayıyı mutlaka daha yüksek seviyede görmek istediği, hatta diğer bankalara benzer şekilde BD-DK'ya en az 2.000 kişilik işten çıkarma için başvuru yaptığı öğrenildi. İhbara göre, her bölge müdürlüğüne haftalık ve aylık işçi çıkarma hedefi verilirken Aralık ayında özellikle KOBİ ve Tarım işkollarındaki şube çalışanlarına dönük büyük bir işten atma hamlesi yapıldı.

DenizBank Komitesi işten çıkarmalarla ilgili bir açıklama yaptı. Açıklamada yer alan bir ifade şöyle: "DenizBank üst yönetiminin halihazırda 13.000 seviyesinde olan çalışan sayısının 10.000 seviyesine düşürülmesi hedefi bulunuyor. Bu koşullarda örgütlenmeyen her emekçi tehlike altındadır. Atılan bir emekçinin tüm bankaya ulaşan mesajında belirttiği gibi yalnızca sabretmeyecek, patronun planlarını ifşa edecek ve örgütlenerek patrona yalnız olmadığını kanıtlayacak." <https://patronlarinensesindeyiz.org/2018/12/24/deniz-bank-komitesinden-isten-cikarmalar-hakinda-aciklama-ve-cagri/>

ASGARİ ÜCRET: AZAMI MÜCADELE

2019 yılı için asgari ücret açıklandı. Brüt asgari ücret 2029,5 liradan 2558 liraya çıktı. Bu miktar çocuksuz bekar bir işçi için 2020 lira net ücrete denk düşüyor.

Asgari ücretin belirlendiği süreç de, rakamsal analizle de ülkemizdeki sömürü düzeni hakkında çok şey anlatılmaktadır.

1. Türkiye'de asgari ücret zaten asgari ücret değildir. Devletin, denetleme ve yargı kurumlarının gözü önünde sürmekte olan kayıt dışı çalışmaya bir de AKP'li yıllarda yapılan mevzuat ve yasa düzenlemeleri eklendi, asgari ücretin altında ücretlerle ve kayıt dışı olarak işçi çalıştırmasına göz yumulan patronlar iyice şımarmıştır. Asgari ücret konusu kamuoyunda gündem olurken işçi sınıfı temsilcilerinin hatırlatması ve gündemde tutması gereken bir çarpıklık buradadır.

2. Asgari ücret, iktidardan kontrolünde olan TÜİK gibi bir kurumun belirlediği geçinme endeksinin bile altında olmuştur. Asgari ücret, insanca yaşamın değil geçinmenin bile olanaksız olduğu bir seviyede belirlenmiştir.

3. Asgari ücretteki artış yüzde 26 seviyesindedir. Geçtiğimiz aylarda market raflarındaki temel ihtiyaç ürünlerine bir keredehane zamların oranı bile bunun çok üstündedir.

Sattıkları mallara bir nefeste yüzde 50 zam yapan patronların, yüzde 26 ücret artışından kazançlı çıktıkları açıktır.

4. Asgari ücretteki artış aynı zamanda genel ücret artışları için bir psikolojik sınır olarak görülmektedir. Büyük patronların asıl derdi de budur. Belirlenen asgari ücret seviyesi, hem düşük ücretli işçilere "aç kal" demek, hem de daha yüksek ücret seviyelerinde çalışanlara "işler büyürken patron kazanacak, sizce genileyeceksiniz" demektir.

5. Asgari ücretin belirlendiği süreç "işçi ve patron taraflarının birlikte temsil edildiği" bir

teknik komisyonun çalışması olarak sunulmuştur. Oysa, patronlarla işçilerin çıkarılarının karşı karşıya geldiği bir süreç hiçbir biçimde bir "teknik çalışma" değildir. Komisyonun yer alan Türk-İş'in "işçi tarafı" temsil ettiği, 2019 ücretinin açıklanacağı toplantıda da tekrarlanan "tüm toplumun yararı" iddiaları, patronların ve onların emrindeki hükümetin bikkinklik veren yalanlarından biridir.

6. Geride bıraktığımız bir aylık dönem, asgari ücret tartışmaları üzerinden işçilerin gözünün korkutulduğu, patronların açtıkları şantajla işçilerin kölelik koşullarına alıştırmaya çalıştığı bir dönem olmuştur.

"Asgari ücret yüksek olursa, kayıtdışı çalışma artar" cümlesini sarfedenlerin yaptığı utanmazlıktır.

"Asgari ücret yüksek olursa, sermayedarlar fabrikalarını kapatıp başka ülkelere taşırlar" cümlesi, "hepimiz aynı gemideyiz" yalanının teşhirinden başka bir anlam taşımamaktadır.

Görünen odur ki, bir kez daha açıklanan sömürü endeksi fazla bir tartışma yaratmadan uygulamaya konulacaktır. Sendikaların asgari ücreti düşecek bir mücadele konusu yapacak ne gücü ne de niyeti vardır. Asgari ücret tesbitinde etkin olan devlet siyaseti katında işçi sınıfının hiçbir biçimde temsil edilmediği de açıktır.

Öte yandan patronlara şunu söyleyeceğiz: Bu duruma bakıp köpekmiş köyde değersiz gezeceğinizi zannetmeyin.

İşçi kardeşlerimiz ise şöyle sesleneceğiz: Komisyonları, bakanlıkları, meclisleri, sarayları için kararlı mücadelesi karşısında hükümsüzdür.

2019 yılı için belirlenen asgari ücret işçi sınıfının 2019 yılı hedefini tersinden belirlemiştir.

2019'da tek çıkış yolu mudur: Azami mücadele!

Türkiye Komünist Partisi Genel Merkez

MEDICAL PARK İŞÇİLERİ HAKKINA SAHİP ÇIKACAK

Tarsus'ta 2011 yılında, Mersin'de ise kısa bir süre önce faaliyet göstermeye başlayan Medical Park Hastanesi çalışanları, PE dayanışma ağına sorunlarını iletiler. Sağlık emekçileri, hastanede kendilerine her yıl belli yaptırımlarla "asgari ücretle çalışmayı kabul ediyorum" başlığında sözleşmeler imzalatıldığını belirttiler ve bunu imzalamayanların ise işten çıkarmalarla tehdit edildiğini ifade ettiler. Çoğu zaman çalışanlara temin edilmesi gereken

temiz önlük, eldiven ya da terliği dahi alamadıklarını ifade eden işçiler, 10 saatlik çalışma sürelerinin de sigorta ve kayıtlara 8 saat olarak geçirildiğini ve ek maaş, pirim gibi haklarının gasp edildiğini belirttiler. Sahip oldukları haklar konusunda deneyimsiz olduklarını ifade eden işçiler, PE Ağı ile temasa geçerek bu konuda bazı çalışmalar yapacaklarını belirttiler. PE Ağı avukatları da, Medical Park işçilerinin hakları için harekete geçti.

KARABÜK YOLBULAN'DA İŞTEN ÇIKARMA

Karabük'te bulunan Yolbulan Demir fabrikasında çalışan Birleşik Metal-İş üyesi 6 işçi 24 Aralık'ta işten çıkarıldı. İşten çıkarılan işçiler 25 Aralık'ta fabrika önünde direnişe başladılar. Şirket daha önce sendikalaşma sürecinde işçilere yapılan baskıyla gündeme gelmiş, işçileri Çelik-İş'e üye olmaya zorladığı görülmüştü.

BOYNER İŞÇİSİ YENİ YILA İŞSİZ GİRECEK

Patronların Ensesindeyiz Ağı'na gelen bilgiye göre, Ankara, Antalya ve Mersin başta, bazı Boyner şubeleri kapatılacak ve toplu işten çıkarmalar yapılacak. Yeni yıla girerken iş aramak zorunda kalacaklarını belirten Boyner işçileri şubelerin neden kapatıldığına dair net bir açıklama yapılmadığını ifade ettiler. Bazı şubeler için alışveriş merkezlerinin yönetimi ile anlaşamamaları bahane gösterilirken diğer bazı örneklerde kriz, işten çıkarmalar ve mağaza kapatmalara gerekçe olarak sunuldu. Krizin faturasının yine emekçilere kesildiği bu örnekte Ankara Kızılay, Antalya Shemall, Mersin eski Kipa yeni Migros AVM Boyner çalışanları 31 Aralık günü son kez iş başı yapacaklar. Boyner emekçileri şirketin mağaza kapatma kararı ve işten çıkarmalara tepkilerinin ilk ayağı olarak #Boyerlişçisi etiketiyle Twitter eylemi yaptı.

SAMSUN TOZLU-DİESRE İŞÇİSİ HAKKINI ARIYOR

Daha önce Patronların Ensesindeyiz dayanışma ağına ulaşan ve toplantılarını yapan Tozlu-Diesre işçileri, firmada kalan haklarını alabilmek için mücadeleye edeceklerini ilan ederek ilk eylemlerini, her Pazar günü direnişlerini sürdüren Makro işçileriyle birlikte yapma kararını duyurdu. 23 Aralık Pazar günü, market ve giyim işçilerinin kendi pankartları ve ortak atılan sloganlarla Cumhuriyet Meydanı'ndan başlayan yürüyüşte işçiler dayanışma duygularını göstererek sık sık "Tozlu işçisi yalnız değildir", "Makro işçisi yalnız değildir" sloganları attı.

<https://patronlarinensesindeyiz.org/2018/12/25/samsun-makro-ve-tozlu-diesre-iscileri-eylemde/>

Tozlu-Diesre mağduru işçiler PE Ağı'na ulaşarak, 17 Aralık'ta bir buluşma gerçekleştirmişti. Ardından 21 Aralık'ta yeni katılımlarla bir araya gelen işçiler gasp edilen haklarını alıncaya kadar mücadele edeceklerini bir kez daha ilan ettiler. İşçiler toplantıda, Pazar günü kendileri gibi tazminatları gasp edilen Makro/Taze mağduru işçilerle birlikte seslerini duyurmak için sokağa çıkma kararı almışlardı.

MERCAN MAKİNA'DA ÜCRETSİZ İZİN ZORLAMASI

Manisa Organize Sanayi Bölgesinde faaliyet gösteren ve bazı iş makinelerine yedek parça üreten Mercan Endüstriyel Tasarım Makina Sanayi Limited Şirketi'nde işveren "işlerin durgunluğu" bahanesiyle tüm işçileri 10 gün ücretsiz izne çıkarıyor. Son yıllarda iş hacmi katlanarak büyüyen fabrikada 110 işçi çalışıyor. İşverenin bu hukuksuz uygulamasına büyük tepki gösteren işçiler, zaten kıt kanaat geçindiklerini, izne çıkmak istemediklerini, ancak işverenin, "ya izne çıkarsanız ya da istifa edip gidersiniz" cevabını verdiğini söylüyorlar. İş Kanununda işverenin işçilere zorla ücretsiz izin kullandırma hakkı bulunmuyor.

TARİŞ İŞÇİSİNİN DİRENİŞİ 50 GÜNÜ AŞTI

DİSK'e bağlı GIDA-İŞ sendikasına üye oldukları gerekçesiyle işlerinden atılan Tarış Zeytinyağ işçilerinin direnişi, 50 gününü aştı. Sendikanın işçilerin neredeyse tamamını örgütlemesine rağmen sendikayı görmezden gelen fabrika müdürleri, 7 işçiyi işten atmıştı. Halen çalışan işçileri de tehditlerle istifaya zorlayan fabrika müdürleri, fabrikanın dışındaki direnen 7 işçiye selam verilmesini bile yasakladı. Direniş alanına plakası, nereden geldiği belli olmayan taşıtlar getiren fabrika müdürleri dışarıdaki direnişi kırmaya çalıştı. Tehdide, provokasyona, türlü engellemelere rağmen 7 Tarış işçisi direnişlerine fabrika önünde devam ediyor.

İZMİR AKAR TEKSTİLDE TEHDİT VE MOBBİNG

İzmir Çiğli AOSB'de bulunan, yaklaşık 1800 kişinin çalıştığı ve Türk-İş'e bağlı Deriteks Sendikası'nın örgütlü olduğu AKAR TEKSTİL A.Ş.'de tehdit ve mobbinge uğrayan bir işçi, PE Ağı'na fabrikada yaşadıklarını anlattı. Yaklaşık 8 yıldır ütücü olarak çalıştığı fabrikada sendikanın örgütlenme sürecinde başlayan ve sonrasında sistematik olarak devam eden mobbinge maruz kaldığını ifade eden tekstil işçisi, diğer işçilere uygulanan maaş zammının kendisine yapılmadığını belirtti. Fabrikada sendikanın yetki almasından sonra da patronun tehditlerinin devam ettiğini ve sendikadan kendilerine gereken desteğin vermediğini ifade eden işçi, "Patron sendika şube başkanının yanında beni istifaya zorladı. Artık dayanacak gücüm kalmadığı için haklı fesh yoluna gittim. Ben noterden ihtar çektikten sonra beni devam-sızlıktan işten atma yoluna gittiler." dedi.

31 Aralık 1959 günü, Santa Clara şehri devrimci güçlerin kontrolüne geçti. Che Guevara'nın da aralarında olduğu savaşçıların Santa Clara'yı almalarıyla birlikte Küba Devrimi önemli bir aşamayı tamamladı. 1 Ocak 1959'da Diktatör Batista, uçakla Dominik Cumhuriyeti'ne kaçtı ve bir bakıma Küba Devrimi'nin zaferini ilan etmiş oldu.

Kapitalizmin ulaşım sorunu, sosyalizmin geniş yolları

DÜZENDEĞİŞİRSE

KAPİTALİZMİN ÖLDÜREN YOLCULUĞU

Ulaşım denildiğinde ulaşmak dışında her şey geliyor aklımıza.

Milyonluk kentleri yapan, binaları diken insanlar yolculuğundan, ölmeden bir yerden bir yere gidemiyor.

Açık, kesin, inkar edilemez gerçek şu: İnsana dair her şeyi "kâr kapısı" olarak gören kapitalist düzende ulaşım sadece paranın dolaştığı, insanların trafikte beklediği bir sanayi ve hizmet dalı.

ULAŞIM İÇİN PLANLAMA

İnsanların ulaşımı, eşyanın ulaşımı, hammadde ve ürünlerin ulaşımı: Farklı araçlar ve olanaklarla gerçekleştirilen ulaşım faaliyetlerinin belirli bir planlama ile birbirine bağlanması ulaşım politikalarında kritik bir unsur.

Ülkenin farklı bölgelerinde üretilen bir şeyin ihtiyaç duyulan başka bölgelere ulaştırılmasının ucuz ve hızlı yolu planlama ile mümkün.

Kentlerin planlanması için bir başka boyutu. Sanayinin yoğun olduğu kentlerde çalışanlar her gün en az 2 saatlerini yolda geçiriyorsa sorun plansız kentleşmede.

SÖMÜRÜNÜN ULAŞIMI

Kapitalist ülkelerde ulaşım politikaları sermayenin kazancını artırmayı merkeze koyuyor. Önceki yüzyılda başlayan büyük demiryolu yatırımları sömürgeci emperyalist sermayenin yağmaladığı kaynakları merkezle ulaştırmak ve merkezlerde yaptığı üretimi çevre pazarlara dağıtmak amacıyla taşıyordu. Berlin - Bağdat ya da İstanbul - Hicaz: fark etmiyor.

Sosyalist ülkelerin, özellikle Sovyetler Birliği'nin büyük ulaşım projeleri ilk bakışta benzerlik gösteriyor: Koca bir kıtada petrol rezervlerinin, maden kaynaklarının ya da verimli topraklarda yapılan tarım ürünlerinin dolaşımı bu "mega" projelerle mümkün oldu.

Öte yandan Sovyetlerin geniş ve yoksul topraklarını bir ağ ile birbirine bağlayan bu mega projeler, emperyalist örneklerin aksine zengin bölgelerin daha zengin, geri kalmış olanlarının daha yoksul olmasına neden olmadı. Planlı ekonomik büyüme, hem anlık kâr hırsı ile kaynakların çarçur edilmesini engelledi hem de ulaşım ağları uygarlığın da ulaşmasını yayılmasını sağladı. Ulaşım politikaları bölgesel eşitsizlikleri artırarak, yağmacı nitelikte değil eşitlenmeyi sağlayan içerikte oldu.

ULAŞIM DENİLDİĞİNDE AKLA...

Dürüst olalım. Ulaşım denildiğinde aklımıza artık trafik geliyor. Lüks otomobillerin, tank gibi ciplerin içinde 2 kilometrelik yolu yarım saatte giden, birkaç yüz metrelik bir köprüden geçmek için bir saatini harcayan özgür bireyler!

Dürüst olalım. Ulaşım denildiğinde aklımıza hemen tren kazaları geliyor. Kafamızda ilk canlanan resim, camdan dışardaki manzarayı seyreden huzurlu bir otobüs yolcusu değil de Metro Turizm'in bir yol kenarına devrilmiş otobüsünde can pazarına çıkmış insanlar!

Dürüst olalım. Ulaşım denildiğinde aklımıza hemen otoyol ihaleleri geliyor. 15 milyonluk şehirde evinden işine yarım saatte giden kendini şanslı sayıyor. Ve az ötesinde geçmeyen arabalar için müteahhite her yıl milyonlar ödenen son moda köprü inşaatları!

Dürüst olalım. Ulaşım denildiğinde aklımıza apronlarında deve kesilen, yolcularını yolunacak kaz gibi gören rötör şampiyonu şirketlerin kâr kapısı havalimanları geliyor. Ortadoğu ve Balkanların en büyük ve Avrupa'nın en güvenli-siz havalimanları!

Dürüst olalım. Ulaşım denildiğinde geniş kaldırımlarında halkı selamlayarak gezinti yapan devlet yöneticileri değil, 100 araçlık konvoyları ile trafiği kilitleyip sarayından malikanesine giden despotlar geliyor.

MOSKOVA METROSU

Sovyetler Birliği'nin insanlık adına nasıl büyük bir adımı temsil ettiğinin simgelerinden birisi, Moskova Metrosu.

Birinci özelliği, önemli zorlukları, kıtlık ve sabotajları yaşamış bir ülkenin, 100 yıl ilerde olduğu varsayılan emperyalist ülkelerin ötesinde bir beceri göstermesiyle hayata geçmiş olması.

İkinci özelliği, sanatçıların, heykeltıraşların, ressamların, mühendislerin, duvar işçilerinin, madencilerin ortak emeğinin ürünü olması. Bugün bile göz kamaştırıcı istasyon düzenlemeleri zenginlerin zevkine göre değil, emekçileri onurlandırmak için yapıldı.

Üçüncü özelliği, kentleşme ve imar politikalarından özerk, kendi ticari rasyonelleri olan bir ulaşım projesi olmaması. Bizzat bu büyük kentin imarını genişleten, başka ulaşım araçları ile iyi entegre edilmiş bir altyapıydı Moskova Metrosu.

Dördüncü özelliği, uzun vadeli düşünen bir aklın ürünü olması: Sağlıklı ve kolay bir biçimde genişletilebilen ve yıllar sonra "bak bunu düşünmemiştik" dedirtmeyen bir projeydi.

Aslında bir özellik bile değil ama bir de şu var: Müteahhitleri, şirketleri, finans devlerini, "inşaat sektörünü" zenginleştirme değil, sağlıklı bir kent yaşamı yaratma hedefi ile yapılmıştı.

Başkan bildiğiniz CHP'lilerden değil (mi?) İZBAN KEPAZELİĞİ

"Devlet ayak kabı üretmez. Bunları özel sektör yapmalı." Böyle diyerek başladılar. Fabrikalar, enerji santralleri, rafineriler özelleştirildi. "Devlet hizmet vermez" diyemediler, sona okulları ve hastaneleri sakladılar. Özelleştiremedikleri yerde şirketleştirdiler. Belediyeler, halkın hizmetinde değil artık. Kazanç peşinde ve bununla övünüyorlar.

En çok övünenlerden birisi Aziz Kocaoğlu. İstanbul'da bir fahri AKP'liyi Büyükşehir'e aday göstermeye hazırlanan CHP, İzmir'i iktidara hep iyi ilişkiler içinde olmakla övünen Kocaoğlu'na yönetiyor uzun süredir.

Kocaoğlu, "modern İzmir'in" AKP'li olmayan belediye başkanı, kentin en hayati ulaşım aracında, İZBAN'da skandallar yaratmaya cüret etti. İzmir Kart'ın İZBAN'daki uygulaması çok büyük tepki doğurdu. Kavgalar çıktı, protestolar yaşandı. "Kartında en uzak mesafenin ücreti kadar para yüklü değilse turnikeden geçemezsin." Böyle denildi İzmirliye.

Sosyal demokrat belediye, sosyal hizmetler nasıl sosyallikten uzaklaştırılır dersi verdi tüm ülkeye. Şimdi işçi düşmanlığı dersleri veriyor.

* Demiryol-İş sendikası ile yapılan toplu sözleşme pazarlıklarında sadece sonbaharda yaşanan yüksek miktarda enflasyon bile bunun çok üzerinde bir artış gerektirirken İZBAN

yönetimi yüzde 20 zam teklif etti. CHP'nin asgari ücret tartışmalarında alt sınırı 2200 lira ilan ettiği günlerde, İZBAN yönetimi sendikacı işçilere taban ücret olarak 2090 lira öneriyordu.

* İzmir halkını grevcilere karşı kıskırtmak için yalanlar uydurdular. İşçiler bordrolarını istasyonlara asarak yanıt verdi. İZBAN yönetiminin 3460 lira aldığı ilan ettiği bir işçinin aldığı ücret 2561 liraydı.

* Grev kınıclığı yapıldı. Anayasayı, yasaları hiçe sayan İZBAN yönetimi emekli maaşları evlerinden toplayıp trenleri yürüttü. Grev hakkını kullanan işçilerle anlaşmak yerine yasadışı davranmak yoluna gittiler. İzmir Karşıyaka 1. İş Mahkemesi, 7 emekli maaşla yapılan seferleri, bu uygulamanın grev kınıclığı olduğunu karar vererek durdurdu.

* İşçiler İzmir halkından, yaşanan sıkıntıları nedeniyle hakkını arayan işçileri suçlamak yerine, İZBAN yönetimini sıkıştırma istedi.

TKP İzmir: Patron sevicileri artık sussun

Türkiye Komünist Partisi İzmir İl Örgütü, grevdeki işçilerle dayanışma ziyaretleri düzenlerken, hazırladığı bir bildiri ile İZBAN yönetiminin yalanlarını teşhir etti ve İzmir halkına grevin hakkı gerekçelerini anlattı.

